

Kedves ballagó évfolyamtársaim, tanáraink, szüleink, rokonaink, barátaink!

Engem ért a megtiszteltetés, hogy a végzős évfolyam nevében elbúcsúzzak. Hetek óta az jár a fejemben, hogy hogyan is próbáljam meg elmondani mindazt, ami minden felejtés ellenére megmaradt bennünk. Az öt lovassys év olyan gyorsan elrepült, hogy azt szinte észre sem vettük. Sokat tűnődtem, hogy vajon miért van ez így, és végül arra a következtetésre jutottam, hogy a rengeteg tanulás, az iskola által diktált tempó és a néha már követhetetlenül zuhogó programsorozatok ellenére szerettünk lovassysnak lenni. És a szívünk mélyén mindig azok is fogunk maradni.

Öt évet öt mondatban összefoglalni igen nehéz feladat. Amikor megérkeztünk ide, esetlen gyerekek voltunk, ma pedig már választók és választhatók, habár néha meggyűlik még a bajunk a vonzásokkal és választásokkal. Ez a csodálatos átalakulás a Lovassyban történt meg velünk, ami – mondhatnám most – a második otthonunkat jelentette, de annyira nem ide való ez a kopott közhely. És nem is igaz. Nagyon nehéz pontosan és röviden megmondani, mi volt nekünk a Lovassy. Munkahely. Néha a rémségek kicsiny boltja, néha – nyár elején – szauna, tesi órákon konditerem, nagyritkán bulinegyed, a Lovassy bálon csodapalota. A felét biztosan kifelejtettem.

Az első évben iskolatársaink a Csipetkén fogadtak be maguk közé. Letettük az esküt, valószínűleg kicsit bambán, mert akkor előttünk volt még minden. De aztán kilencedikben a rajz- és énekórákon végre igazi lovassysnak érezhettük magunkat. Tizedikben lelkesen készültünk ünnepi előadásainkra: a németesek Tanúja, a matekosok Micimackója, az infósok Tisztújítása és a D-sek képei és szavai mély nyomokat hagytak mindenkiben.

Az utolsó előtti év a pártok jegyében telt. Az Agnee-párt - bár csak egy hajszállal a Tünde-párt előtt - győzelmet aratott, és a következő évet szó szerint színes programokkal töltötte meg. És az utolsó év. Erről a legnehezebb bármit mondani. Bár szeptember óta mondogatjuk, hogy utolsó év, utolsó év, mégsem érezzük még a súlyát. Talán most először, talán itt, a ballagáson, mert eddig álltunk sorfalat, és azt gondoltuk, van még idő. Aztán mi voltunk, akik rendezkedtünk, díszítettünk, de közben azt gondoltuk, hogy van idő. Aztán ballagtattuk az „öregeket”, és azt gondoltuk, van még idő. És most mi állunk itt a virágözönben, nekünk szól a Gaudeamus... És már nincs idő. Elfogyott. Semmi sem lesz olyan már, mint volt, az utolsó csengetés után. Tudjuk, lesz még érettségi, nehéz órák, amikből három nap egy esztendő, de úgy, ahogyan eddig, nap mint nap, versenyt futva a jelzőcsengetéssel, átügyeskedve magunkat még a elkésettéket lajstromozó reggeli ügyeleten... Úgy már soha. Ez szomorú. Kicsit. És izgalmas. Nagyon.

Mi is hát a maradandó? Mindenek előtt az iskolai közösség és a sok-sok élmény. Egy olyan közösség tagjai lehettünk, amely biztonságot nyújtott és védőhálóként szolgált. Segítségért és támogatásért bátran fordulhattunk nemcsak egymáshoz, hanem tanárainkhoz is. Legyen szó egy zsúfolt napról, sikertelen forgalmi vizsgáról, vagy egy epsilon távolságon belülre eső necces ponthatárról. Azt mondhatom, hogy mi, szinte mindannyian igazán büszkék voltunk az iskolánkra. Nézzétek csak meg, amióta a lovassys pulóverek pólók megjelentek, milyen sokan viseljük, milyen sokan vállaljuk magunkra írva, ország-világ előtt láthatóan, hogy ide tartozunk. És látjuk, amint látják, amint észreveszik, amint – ki így, ki úgy – reagálnak rá. Látjuk kint azt, amit érzünk belül. Hogy a Lovassy jelent valamit. Az már regény lenne, nem ballagási búcsúzó, elmondani ki mindenkinek mennyi mindent.

Egy valamit biztosan állíthatok: amit az öt év során mindannyian kaptunk, az egy betonbiztos alap, amelyre olyan kastélyt építhetünk a jövőben, amelyet csak szeretnénk. Akik nem építenek rá, csak egy kulipintyót, azoknak azt kívánom, a kulipintyóban is legyenek boldogok. Aki kastélyt épít, és mégsem boldog, ne hibáztassa a Lovassyt.

Tudást kaptunk itt és élményeket. Ez a két dolog a miénk, nem veheti el őket tőlünk senki. Legfeljebb elfelejtjük. Nem tudom, hogy a tudásból mennyit felejtünk el; valószínűleg sokat. Semmi baj, ha az élmények megmaradnak. Az élmények keményebb anyagból készülnek, mint a tudás. Sokunknak éppen ez a tudás fogja megnyitni a kaput a biztos mindennapok és egy merészen ívelő pálya felé. Itt azonban nemcsak azt tanultuk meg, hogyan kell keményen dolgozni, hanem azt is, hogy hogyan lehet és kell eközben embernek maradni. A legtöbb hálával valószínűleg ezért tartozunk.

Az utolsó szavakat a legnehezebb kimondani, de a Lovassy híres a pont kellő hosszúságú beszédeiről, úgyhogy én is ehhez tartom magam. Igazgató Úr, ne aggódjon, az érettségi statisztikáink remekül fognak alakulni. Köszönjük szüleinknek, nagyszüleinknek, testvéreinknek, barátainknak, osztálytársainknak, külön köszönjük tanárainknak, hogy most itt állhatunk.

Lassan múlttá váló iskolánk! Itt az ideje, hogy elköszönjünk! Isten veled Lovassy László Gimnázium! Isten veletek, lovassysok!